

Презентація на тему:

Василь Стус – Чому ми повинні — читати його поезії?

Палай душа. Палай, а не ридай.

У білій холоднечі сонце України.

Ти тінь шукай червону калини,

на чорних водах тінь її шукай ... "

Читати Василя Стуса надзвичайно цікаво і непросто. Його поезія “Наскрізь людська й людяна, вона повна піднесень і падінь, одчаїв і спалахів радості, прокльонів і прощень, криків болю й скреготів зціплених зубів, зіщулень у собі й розкривань безмежності світу”, - пише Ю.Шевельов .

Секрети творчої лабораторії поета:

співіснування стилів у творі, поєднання непокданого (звуки стають кольором, колір – запахом), внутрішні діалоги, розгорнуті порівняння, насиченість метафорами, внесення у мову діалектизмів, архаїзмів, власних словотворень тощо.

Інтимна лірика

Інтимний світ В. Стуса починався юнацькими поезіями про природу, здебільшого написана у в'язниці. Не флегматичним споглядачем, а вдумливим і уважним читачем природи постає поет у пейзажних замальовках: «Надворі сніг», «Ранній березень», «На розквітлому лузі», «Весняний етюд», «По голубих лугах, мов голуб».

Теплотою й щирістю, тихою печаллю й любов'ю пройняті Стусові посвяти своїй матері; спокутує провину перед дружиною, яка терпить наругу, перед сестрою, що вистоювала годинами біля неприступних мурів, аби зарадити, допомогти братові, щоб не відчував себе таким самотнім і покинутим.

В. Стус — майстер відтворення психологічних настроїв не тільки власної душі, він тонкий знавець внутрішнього світу милих і дорогих його серцю людей. Наскрізною проблемою інтимної лірики В. Стуса є одвічна проблема добра й зла, позиція вибору кожної людини або вічного, або тлінного.

Літературні впливи

Звичайно, вони наявні в Стуса, як у кожного поета, великого й малого. Є рядок, подібний до Тичини. Концепція України, як уже згадувано, має деякі спільні риси з Маланюковою. Звукова організація виказує знайомство з Б. Пастернаком. Інтонації Миколи Зерова слідні в поезії «Пахтять кульбаби...» і, меншою мірою, «Про що тобі я зможу повісти». Вірш «У небі зорі...» виявляє спорідненість настрою з «Вихожу один я на дорогу» М.Лермонтова. Але все це подібності в одному елементі поезії, там у мові, там у ритмі, там у настрої. Ні одна з цих поезій не копіює твору старшого автора як цілість. Усе це досить чистий Стус у його самостійності і оригінальності. Через те, що Стус робив переклади з Рільке, говорилося про вплив німецького поета на українського.

Літературні впливи в Стуса були, але вони не визначали його творчості. Шевченків був не вплив, — було ототожнення. Шевченко для нього — як українська мова. Він нею пише, він нею дихає, він кує й перековує її, як йому велить творчий дух. Не можна собі уявити Стуса поза українською мовою, не можна його уявити поза Шевченковою стихією. Разом з тим і, може, саме тому він — тільки він і його вірш — тільки його.

*Як добре те, що смерті не
боюсь я
і не питаю, чи тяжкий мій
хрест,
що перед вами, судді, не
клонюся,
в передчутті недовідомих
верст,
що жив, любив, і не набрався
скверни,
ненависті, прокльону,
каяття.
Народе мій, до тебе я ще
верну,
як в смерті обернуся до*

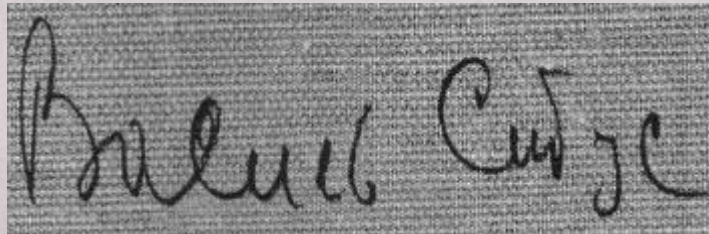

Утаємничена велич

В одному з листів, адресованому світовій громадськості, відомий російський правозахисник А. Сахаров розцінив вирок Стусові як ганьбу радянської репресивної системи.

Табірними наглядачами знищено збірку з приблизно 300 віршів. На знак протесту проти жорстокого поводження табірної адміністрації з політв'язнями кілька разів оголошував голодовки. У січні 1983 за передачу на волю зошита з віршами на рік був кинутий у камеру-одиночку. 28 серпня 1985 Стуса відправили в карцер за те, що читаючи книгу в камері, оперся ліктем на нари. На знак протесту він оголосив безстрокове сухе голодування. Помер в ніч з 3 на 4 вересня, можливо, від переохолодження.

Багато виникає питань щодо творчості В.Стуса “ Загратованого ” періоду. Відповіді на них нема і вже не буде. Нехай читач, замислившись, відповідає на них на свій розсуд.

A black and white photograph of a handwritten signature in Cyrillic script, which reads "Валерій Стус". The signature is written on a textured, possibly fabric, background.

Шевченко ХХ століття

Шевченком радянських часів називають Василя Стуса. Літератори, порівнюючи долі поетів, знаходять багато спільного – арешти, заслання, заборона видавати вірші. І найголовніше – талант.

Багато горя зазнали і Стус, і Шевченко за 47 років життя. Та ніщо - ані виснажлива праця, ані мізерна зеківська пайка, ані знущання наглядачів, ані ностальгія за рідною Україною - не зломило митців. Вони все витерпіли, дивуючи усіх незламністю вдачі та силою духу.

Стус і Шевченко... їх ріднить сила патріотизму, любові до України, незламність духу. Різними словами великі поети далеких одна від одної епох утверджували справедливість обраного і пройденого ними шляху. Кожний по-своєму висловлює упевненість: народ зрозуміє й оцінить їхній подвиг.

Український народ високо цінує творчість цих митців; їхні слова ніколи не підуть у небуття, бо покоління за поколінням зберігатимуть у пам'яті щиру любов свою й доземно вклонятимуться найвидатнішим поетам України: Василеві Стусу та Тарасові Шевченку.

Різномпланова

Інтелігент-дисидент, бунтар, який кинув виклик тоталітарному режиму, суспільний діяч, вчений, член «Української Гельсінської Спілки».

Та головна його постать – Борець. Він все ж таки спочатку — Поет і Людина, а потім — все інше... А цього іншого було чимало: після армії вчителював, згодом був робітником будівельної бригади, далі - кочегар і працівник історичного архіву, пізніше – інженер із технічної інформації. А як творча особистість він знайшов себе в перекладах Гете й Рільке (Сонети до Орфея, Дунайські елегії). З німецької Стус також переклав вірші Пауля Целана, Альберта Еренштайна, Еріха Кестлера, Ганса Магнуса Енценсбергера; з англійської - поезії Кіплінга; з італійської – Джузеппе Унгаретті, з іспанської - твори Федеріко Гарсія Лорки, з французької – Гі де Мопассана, Артюра Рембо, Рене Шара. Перекладав також зі слов'янських мов.

Стус відомий також і як літературознавець: його перу належать статті про творчість В. Свідзинського, Б. Брехта, Г. Белла, ґрунтовна розвідка про поезію П. Тичини «Феномен доби».

Запалімо свічі пам'яті і любові. І подумаймо, чи всі ми гідні зватися сучасниками Василя Стуса. Чи простягнув би він нам на дружбу і побратимство свою натовлену, важку від роботи руку?

"Поет повинен бути людиною. Такою, що повна любові, долає природне почуття зненависті, звільнюється від неї, як од скверни. Поет - це людина. Насамперед. А людина - це насамперед добродій".

Такий заповіт Василя Стуса - бути добродієм. Жити, творячи добро. А щоб звільнити свою душу від скверни і зла, щоб просвітлити і вирости над буденністю і марнотою, треба всім нам причаститися живою водою творів цього високого сина Поділля, України, сина Всесвіту,

Отож, читаймо Василя Стуса! Прислухаймось до нього. Може, нам вдасться глибше збагнути його, світ, самих себе.

*Виконав учень 11 класу
Корочанський Олександр*

Дякую за увагу.